

Leirikoulu 2008 – ja mitä siitä seurasi

Jukka Heikinheimo, OH2BR
toimisto at sral.fi

Viime kesänä järjestetty Liiton ensimmäinen leirikoulu onnistui niin hyvin, että hallitus päätti järjestää leirikoulun tänäkin vuonna. Ensimmäisen kopiota siitä ei kuitenkaan tullut, vaan täysin omannäköisensä. Miksi ja miten, se kerrotaan seuraavassa jutussa.

Markkinointia tähän mennessä

Jos haluat saada tuotteesi myydyksi, sinun on markkinoitava sitä mahdollisimman laajasti, tietysti markkinointibudjetin asettamissa rajoissa. Leirikoulu on eräs SRAL:n monista tuotteista, joten markkinointikanavat on helppo arvata. Jäsenistölle suunnattu Radioamatööri-lehti on niistä tärkein ja tehokkain, sillä sen saa jokainen liiton jäsen, passiiviset jäsenet mukaan lukien. Lehti leviää myös kymmeniin kirjastoihin ja vapaakappaleena varuskuntien sotilaskoteihin.

Bulletiini on puolestaan suunnattu aktiivijäsenille, jotka lukevat sen Liiton internet-sivuilta tai kuuntelevat sen luettuna lauantaisin taajuudella 3685 kHz.

Eräs tärkeimmistä markkinointikanavistamme ei-amatöörien suuntaan on tekstitelevisio sivu 590. Sitä Liiton toimisto päivittää jatkuvasti. Saadusta palautteesta päätellen sivulla käy runsaasti lukijoita. Harrastuksesta kiinnostuneet löytävät sieltä Liiton yhteystiedot.

Viime vuonna toimistossa laadittiin leirikoulusta A4-kokoinen nelivärimainos, josta otettiin 500 kpl painos. Sitä levitettiin lähinnä kouluihin, joista kuitenkin ei saatu kuin yksi oppilas radioamatööriskoulutukseen. Syyinä oli ilmeisesti se, että hyväkään mainoslehtinen ei kykene kertomaan harrastuksestamme yhtä hyvin kuin tunnin-parin kouluesittely laitteineen, videoineen ja käytännön yhteyskokeiluineen. Tähän yhteyteen myös kotiin vietävä, esittelystä muistuttava mainoslehtinen sopisi hyvin, joten emme luovu siitä tulevaisuudessa.

Entä riittääkö yllä kuvatuissa puitteissa toteutettu markkinointi saamaan leirikoulun vuodesta toiseen täyteen innokkaita nuoria? Ensimmäisen leirikoulun kohdalla markkinointi tuntui olleen riittävän laajaa, saatiinhan tulokseksi 17 uutta amatööriä. Menikö jatko tällä konseptilla yhtä hienosti? Tuskinpa, sen osoittivat tämän kesän leirikoulun synnytystuskat.

Ongelman ydin on siinä, että jäsenistölle suunnattu markkinointi saa liikkeelle vain radioamatöörien lapset, lapsenlapset ja mahdollisesti muutaman satunnaisen kaverin. Tämä toimi ensimmäisellä kerralla hyvin ja sillä saatiin jäsenistön perheiden patoutuneet koulutustarpeet tyydytetyiksi.

Tämän kesän leirikouluun saatiin radioamatöörien lapsia ilmoittautumisajan loppuun mennessä leirikouluun perusluokkaan koulutettaviksi enää seitsemän. Hyvä niinkin, mutta ei ehkä kuitenkaan riittävästi leirikoulun järjestämiseksi. Onneksi ennen kriittistä hetkeä eli hallituksen kesäkuun alun kokousta saatiin sen verran lisää ilmoittautumisia perusluokan jo suorittaneiden entisten leirikoululaisten joukosta, että leirikoulu päätettiin pitää.

Vähäinen ilmoittautuneiden määrä pakotti toukokuussa toiminnanjohtajan jalkautumaan lähistön kouluihin ja pyytämään Kallion tiimin (Ritva, OH2CJ, ja Kille, OH2CX) avustajiksi. Kokeneiden kouluttajien panos oli korvaamaton, sillä omat tavarat ja voimat eivät olisi mahdollistaneet sitä esittelyn intensiteettiä, joka nyt tuli mahdolliseksi. Kille otti kuvia ja Ritva ohjasi erinomaisella tilannetajullaan homman ”kotiin”. Kolmen esittelijän joukko tuntui välillä liian pieneltä, kun sähkötyspaikkoja oli kuusi ja innokkaita sähköttäjänalkuja kuutisenkymmentä.

Koulukäynneistä on tarkempi kuvaus Radioamatööri-lehden numerossa 7/2008, takakannen sisäpuolella. Valitettavasti tällä kerralla esittelyn ja viimeisen ilmoittautumispäivän väliin jäi alle viikko, joten päätöksiä leirille tulosta ei kodeissa enää voitu tehdä. Oletettavasti perheiden kesälomasuunnitelmat oli tuossa vaiheessa jo lyöty lukkoon.

Molemmissa kouluissa vastaanotto oli erinomainen ja saimme kutsun vieraila syksyllä uudestaan kertomassa radioamatööri-toiminnasta. Ensimmäisen käyntimme aiheena oli vaatimattomasti ollut sähkötys. Aivan viime metreillä tuli vielä muutama nuori mukaan, joten kaiken kaikkiaan saatiin hyvä tulos eli leirikouluun tuli 15 nuorta. Perusluokkaan saatiin kahdeksan uutta amatööriä ja lisäksi viisi hieman varttuneempaa nuorta korotti pätevyytensä yleisluokkaan.

Vihje tulevien leirikoulujen oppilaiden vanhemmille ja muille sukulaisille: olkaa hyvät ja ilmoittakaa opiskelijat leirikouluun niin hyvissä ajoin, että majoitusvaraukset saataisiin tehdyiksi ajoissa. Pahimmassa tapauksessa leirikoulun järjestäminen saattaa olla vaakalaudalla oppilaiden vähyyden tai myöhäisen ilmoittautumisen vuoksi.

Leirikoulun arkipäivää

Viikkoa ennen kesäleiriä joukko vanhempia suuntasi matkansa Hankasalmen Revontuli-lomakeskukseen. Heillä oli mukanaan lapsia ja nuoria, joista oli tarkoitus kouluttaa radioamatöörejä. Ehkä kuitenkin lähempänä totuutta ollaan silloin, kun sanotaan suoraan, että leirikoulun ensisijaisena tarkoituksena oli saada kaikki tentistä läpi, koska aikaa oli vain viikko. Ihme kyllä, koulupäivään saatiin mahtumaan muutakin kuin koulunpenkillä istumista. Kuurupiiloa ja muita leikkejä leikittiin antaumuksella Minnan mukaansa tempaavalla johdolla, saunottiin ja workittiin.

Mestarisäättäjäksi osoittautui Roope, OH3FHM, joka toimi Arskan, OH2EC, apulaisena Juma-kokoonpanomökissä. Roopella on jo kokemusta elektroniikkarakentelusta, joka taitaa viedä voiton workkimisesta. Roope on muuten mestari kiipeämään, joten antennien asennustyössä hän on keskeinen voimavara. Joni, OH7FKG, oli myös hyvin perillä Juma-juottamisen saloista. Innokkaita workkijoita olivat Joel, OH2FHI ja Oiva, OH2OLK, joilla kaikilla oli jo hankittuna aiempaa operaattorin pätevyyttä. YL-sarjan voiton vei Ada, tuleva OH2FKZ, joka workki ”heittämällä” runsaan lokisivullisen täyteen OH-asemia sujuvalla supliikillaan. Eivät toiset tytöt kauas jääneet, kun vain saavat oikean ”vaihteen” päälle. Verbaalisia lahjakkuuksia kaikki.

Tietokoneista oli selvästi parhaiten perillä Nico, nykyään kutsun OH3FLD ylpeä omistaja, jota oli joskus vaikea saada irti läppäristään ja nettimaailmasta. Hän väitti voivansa surffata ja kuunnella opetusta samanaikaisesti, minkä hän myös todisti pääsemällä tenteistä läpi. Opettajat epäilivät väitettä alkuun, mutta periksi oli annettava.

Torstai ja perjantai menivät K-modulin parissa, jota opetti leirikoulun johtaja Jukka, OH2BR. Uudet asiat eivät olleet helppoja omaksua, mutta kun niitä tarpeeksi havainnollisesti selitti, tentistä pääsivät nuorimmatkin leiriläiset läpi. Kuten aina ennenkin, taajuusalueet ja niiden band planit olivat kaikkein ongelmallisimpia, sillä kun loputtomat numerosarjat eivät vielä merkitse mitään erityistä, ne eivät jää helposti mieleen. Tähän tilanteeseen olisi kehitettävä uusia, havainnollisia opetusmateriaaleja, jotta opitut asiat olisivat mielessä tentin jälkeenkin, kun asemalupa on kourassa ja pitäisi lähteä workkimaan. Muuten seikkaillaan eetterissä missä sattuu.

Viime leirikoulun T1-opettaja Hannu, OH3NOB, ei tällä kerralla päässyt tulemaan koko leirin ajaksi, joten häntä tuurasi entinen isonen Pave, OH3GWN. Hyvinhän opetustyö tuntui sujuvan Paveltakin ja oppi upposi koululaisten päihin kiitettävästi. Hannu ei kuitenkaan päässyt ihan vähällä, sillä kun varttuneita, innokkaita nuoria löytyi pätevyyden korottajiksi peräti viisi, hän korotti itsensä kahdeksi päiväksi T2-opettajaksi, hi! Intensiiviopetus tuotti tulosta ja kaikki T2-oppilaat selvisivät tentistä. Yöllä oli kuulemma valo palanut luokahuoneessa erittäin myöhään, joten Hannu taisi olla aamulla väsynyt, vaikkakin onnellinen. Kiitos muuten Hannulle opetusvälineiden lainasta, niiden avulla opetettavat asiat menivät perille todella tehokkaasti.

Liiton esittelyasema FT-897D ja Jukan toinen samanlainen rigi olivat leiriläisten käytössä koko leirin ajan. HF-lanka-antenneja oli kaksi, suuren Suomen ystävän Zhenjan, UA3AHM, lahjoittama 80/40/20 m dipoli ja leiriläisten yhteisvoimin rakentama 80 m puolialtodipoli. Kusoja saatiin kiitettävästi eri puolille maapalloa, muun muassa USA:han, olihan häiriötön järvenranta-QTH mainio asemapaikka.

Arska, OH2EC, esitteli myös oman 80/40 metrin dipolinsa kelat, joiden pohjalta toteutettu lyhyt antenni voisi olla aloittelijalle sopiva vähäisen tilantarpeensa vuoksi. Tästä ja muista antenneista saamme kuulla tulevaisuudessa lisää.

VHF:llä käytössä oli Arskan rakentama uudentyypinen, symmetroidulla 50 ohmin syötöllä varustettu 4-elementtinen yagi. Antennin ominaisuudet todettiin hyväksi ja sellaisia tullaan mahdollisesti näkemään monen leirikoululaisen ja muidenkin asemilla. Antenni mahtuu hyvin auton takaluukkuun, joten sen voi ottaa mökille ja kyläreissuille mukaan. Yagista on luvassa selostus Vipuseen, joten sellaisen voi jokainen halukas rakentaa omin päin tai kysyä Arskalta apua materiaalien hankkimisessa ja antennin kokoamisessa.

Erilainen leirikoulu

Odotimme tämän kesän leirikoulun olevan luonteeltaan samanlainen kuin viime kesänkin, mutta toisin kävi. ”Untuvikkoja” oli vain kahdeksan eli alle puolet viime vuoteen verrattuna, joten hakua oli laajennettava perusluokkalaisten suuntaan.

Ilahduttavaa oli, että kuusi viime vuoden leirikoulun oppilasta ja isosta halusi tulla jälleen kokemaan sen Ham Spiritin, jonka leirikoulun tiivis yhdessäolo synnyttää. Näin saatiin jatkuvuutta leirikoulusta toiseen ja luotiin perinteitä. Isosten rooli kaikessa leirikoulutoiminnassa on merkittävä, minkä saattoi todeta seurattessaan päivän kulkua. Nuoremmilla oli aina lähellä joku varttuneempi, joka antoi turvallisuuden tunnetta ja tarvittaessa myös opasti vaikeiden asioiden selvittämisessä.

Harjoitusoskillaattori eli summeri oli tämänkin leirikoulun suuri hitti. Olisittepa kuulleet sen metelin, jonka tusina nuoria aiheutti luokahuoneessa poratessaan aukkoja, tinatessaan komponentteja ja kysyessään

neuvoja kiperissä tilanteissa. Olihan kieltämättä mukavaa tuntea itsensä suosituksi, kun monta nuorta ääntä kailotti yhtä aikaa ”Jukka!” Viimeksi olin kokenut tuon tunteen silloin, kun poikani Petri, myöhemmin OH2NJP, tarvitsi isän apua pikkupoikana. Nyt hän saa kahden vilkkaan pojan isänä kokea saman. Muuten, näille pojanpojilleni olen jo antanut viime joululahjaksi summerin rakennussarjan, mikä vihjeenä lukijalle kerrottakoon. Myös edellisen joulun lahja, PMR-radiopuhelimet, ovat olleet kovassa käytössä. Muutaman vuoden kuluttua siirryttäen käyttämään amatöörlaitteita, kun leirikoulu on käyty. Hoidathan sinäkin lähipiirisi yhteys- ja koulutustarpeet!

Kuulostelkaapa näitä kutsuja bandilla, operaattorit saivat kutsunsa leirikoulun tiiviin opiskelun tuloksena:

OH2FKZ Ada
OH7FLA Jaani
OH6FLB Henna
OH6FLC Qiang
OH3FLD Nico
OH6FLE Paavo
OH3FLF Elmeri
OH6YL Emilia

Porukan nuorimmat ovat vasta kymmenvuotiaita ja vanhimmat neljäntoista. He ovat harrastuksemme parhaita lähettiläitä kouluissaan, partiolippukunnissa ja muissa harrastuspiireissään.

Seuratkaa myös seuraavia kutsuja, niiden haltijat oppivat perusluokan suorittamisen jälkeen leirikoulussa uusia asioita, joita he soveltavat tulevassa amatööritoiminnassaan:

OH2FHI Joel
OH7FKG Joni
OH2OLK Oiva

Missään tapauksessa ei saa unohtaa leirin isosia, he loivat turvallisen ja pirteän hengen koko tiimiin:

OH3FBO Minna
OH2FDT Tarmo
OH3FHM Roope

Ehkä kaikkein tärkeintä leirikoulussa oli se, että tiimin muodostumiseen ei mennyt kuin muutama hetki. Oppilaat, isokset ja opettajat olivat kuin vanhoja tuttuja, ujostella ei tarvinnut. Meitä yhdisti yhteinen kiinnostus radiotekniikkaan ja sen suomaan vapauteen olla milloin ja missä tahansa yhteydessä ystäviin ympäri maailmaa. ”Rajattomasti ilmaista puheaikaa” – siinäpä se!

Perheleirikouluko?

Kun katselin perheiden saapumista Revontulen lomakeskukseen leirikoulun alkaessa ja lähtötouhuja sen päättyessä, mieleeni juolahti ajatus: miksi emme voisi järjestää myös perheleirikoulua? Siellä voisimme tehdä radioamatööritoiminnasta koko perheen harrastuksen, kun jo leirillä on yhdessä opiskeltu määräyksiä, liikennettä ja tekniikkaa sekä käytännössä perehdytty aseman pystytykseen, antennien rakenteluun ja workkimiseen. On paljon hauskeempaa harrastaa yhdessä tutun ihmisen kanssa, kuin puurtaa yksinään, varsinkin ongelmiin törmätessä.

Idea lienee kokeilemisen arvoinen. Millaisen vastaanoton se sai tämän jutun lukijoiden perheissä – kertokaa toki!

Tehokkaampaa markkinointia

Liittomme jäsenhankinta on vuosien varrella hakenut muotoaan. On panostettu postereihin, esitteisiin ja muihin painotuotteisiin, on menty esittelemään harrastusta kouluihin, kirjastoihin ja messuille. On myös annettu haastatteluita televisioon, radioon ja lehtiin, niin valtakunnallisiin kuin paikallisiin. On jaettu CD-romppuja ja DVD-kiekkoja kerhoille edelleen näytettäväksi. On pidetty kursseja ja uhrattu tuhansia työtunteja muiden lapsien kouluttamiseksi hyvään harrastukseen. Paljon on tehty, se on totta, ja kaikki Liiton vapaaehtoistyön tekijät ansaitsevan reilun hatunnoston ja syvän kumarruksen.

Mitä vielä voisi tehdä? Heitän tässä julkisesti väitteen, että on kyllä tehty oikeita juttuja, mutta tekijöitä ja toimintaa vain saisi olla enemmän. Miksi? Mietitään, kuinka monet Suomen koululaisista olemme tavoittaneet markkinointitoimillamme. Ehkä prosentti, ehkä kaksi prosenttia. Joka tapauksessa työsarkaa on

kynnetty vasta pinnalta. Suurin osa ei tiedä, mitä radioamatööri toiminta on. He ovat parhaassa tapauksessa saattaneet nähdä sähkötyöväimen jossakin elokuvassa.

Välineitä ja materiaaleja voidaan ja pitääkin jatkuvasti kehittää ja hioa sekä keksiä uusia. Uuden tekniikan käyttöönottoon on panostettava jatkossakin, ennen kuin vanhat kalvot haalistuvat lukukelvottomiksi. Liitto on näyttänyt esimerkkiä hankkimalla dataprojektorin ja uudistamalla toimiston tietotekniikan.

Vertailua kuluneen vitsin muodossa

Olipa kerran kaksi kenkäkauppiasta. He lähtivät Afrikkaan etsimään uusia markkinoita. Toinen heistä sähkötti masentuneena johtajalle: "Kukaan ei käytä kenkiä, ei kannata jatkaa, palaan kotiin." Toinen sähkötti iloisena: "Kukaan ei käytä kenkiä, rajattomat markkinat, lähettäkää miljoona kenkäparia."

Nyt riippuu meistä, kumpi kenkäkauppias on meidän mieleisemme mies. Näemmekö jäsenhankintaprojektimme toivottomana tehtävänä, kun lähes kukaan koululainen ei tunne harrastustamme eikä kaipaa sitä, vai olisiko sittenkin harrastuksellemme rajattomat markkinat?

Johtopäätöksen tekemisen jätän jokaisen lukijan omaan harkintaan. Mieti kuitenkin, voisitko sinä olla mukana kertomassa lapsille maailman parhaasta harrastuksesta tai edes tukemassa sitä taloudellisesti. Lopuksi haluan lausua lämpimät kiitokset kaikille leirikoulun oppilaille iloisesta ilmapiiristä luomisesta omalla panoksella sekä T2-opettaja Hannulle, OH3NOB, T1-opettaja Pavelle, OH3GWN, ja rakentelun opettaja Arskalle, OH2EC. He uhrasivat huomattavan osan vapaa-aikaansa leirikoulun ja nuorten hyväksi. Sanomattakin on selvää, että ilman heitä leirikoulu olisi jäänyt pitämättä. Kiitos!

Ja mitä siitä seurasi

Kun leirikoulusta valmistuu uusia amatöörejä, me vanhat amatöörit odotamme tietysti jännittyneinä, koska voimme saada heistä vyöllemme uusia "päänahkoja". Mutta nyt käsi sydämelle: istumme vain mukavasti nojatuolissa ja ihmettelemme, miksi heitä ei kohtuullisenkaan odottelun jälkeen kuulu ääneen, vai seuraammeko aktiivisesti heidän mahdollisesti kivikkoista alkutaivaltaan ja annamme tarvittaessa ainakin hyviä neuvoja, mahdollisesti jopa laite- ja tarvikeapua?

Nuoren amatöörin on helppo aloittaa hamiuransa, jos lähipiirissä on jo kokenut amatööri. Hän tietää, kenen puoleen voi kääntyä, kun on tultu umpikujaan ja masennus uhkaa hamiuran kehittymistä suotuisasti. Toista on, kun ei tunne yhtään hamiota kotiseudulla. Laitteet vaivaa, ja vaikka säästöpossussa olisikin jotakin kahisevaa, nuorta pelottaa sijoittaa rahansa laitteeseen ja antenniin, joista ei tiedä mitään. Myyjästä ei ole paljon apua, kun tavaraa kehutaan niin estoitta, että ostajassa herää epäilyksen siemen.

Tähän asti useimpien leirikoululaisten isä tai muu sukulainen on ollut amatööri, joten heillä asiat ovat hyvällä tolalla. Aina ei kuitenkaan käy näin onnekaasti, vaan apuvoimia tarvitaan.

Saamieni viestien perusteella avustin, että Padasjoella olisi syytä käydä ja potkaista kolmen leirikoululaisen ura kunnolla alkuun. Matkakumppanikseni sain aina avuliaan Arskan, OH2EC, Järvenpäästä. Hänen tekniset tietonsa ja taitonsa olisivat nyt tarpeen. Arska oli jo aiemmin kunnostanut Silent Key-veljemme perinnöksi jättämiä laitteita ja ne odottivat nyt käyttäjiään. Niinpä lauantaina 9.8. lähdimme ajamaan kohti Padasjokea. Mukana oli laitteita, antennejä, mittalaitteita, liittimiä, antennilankaa ja paljon työkaluja.

Olin sattumalta juuri törmännyt 80 metrin bandilla Soukasta Padasjoelle muuttaneeseen Heikkiin, OH2MDJ, ja kysynyt häneltä halukkuutta toimia Elmerinä. Innostuneen vastauksen saatua olin päättänyt käydä hänen luonaan ja saada katsauksen Padasjoen amatööritilanteesta. Ensin poimin kuitenkin mukaani Nikon, joka oli pari päivää aikaisemmin saanut kutsunsa OH3FLD. Hänen asiansa olivat jo hyvällä mallilla, sillä isä omistaa kutsun OH3MRP.

Heikki osoittautui mitä mukavimmaksi hamiveljeksi ja Nico löysi Elmerinsä vain kävelymatkan päästä kotoa. Heikin hieno signaali oli kotoisin vaakaluupista, jota hän syötti yhdestä kulmasta twin leadilla eli avojohdolla, jota myöskin lapamadoksi kutsutaan. Monialuevertikaalikin sojotti talon katolla. Tuloksekas VHF-työskentely meren rannasta Espoon Soukasta oli kuitenkin jäänyt, kun uusi QTH oli mäen väärällä puolella.

Seuraava matkakohteemme oli Auttoinen, jossa bandeja halusi pitää kuumana Elmeri uudella kutsullaan OH3FLF. 80 metrin dipoli oli jo viety puihin, mutta se ei ollut bandilla vielä vireessä. Mestariikiipijä Roope, OH3FHM, kävi ketterästi muutaman kerran puussa ja saimme antennin vireeseen oikeaan kohtaan. Arska lahjoitti Elmerille 2 m 4-elementtisen yagin ja kun se saatiin kuuden metrin putken päähän, Hämeenlinnan toistin avautui vaivattomasti.

Elmerin vanhempien omistamassa kahvilassa joimme kuumat kahvit ja söimme vastaleivotut pullat.

Saatoimme koko porukka jatkaa matkaa tyytyväisinä kymmenisen kilometriä eteenpäin viimeiseen kohteeseemme eli Roopen kotikylään Neroskulmaan. Roope asuu vanhempiensa ja sisarensa kanssa entisessä koulussa, joten talossa ja pihamaalla on reilusti tilaa. Täälläkin nousi 80 metrin dipoli honkiin. Arskan jo viime vuonna Roopelle lahjoittama yagi käännettiin vaakatasoon workkimaan DXiä. Tosin kahden metrin rigillä pidetään varmaankin eniten kusoja Elmerin kanssa ja myöhemmin Nicokin liittyä rinkiin.

Veimme nimittäin Nikon takaisin kotiin Padasjoen kirkonkylään, jossa jätin hänelle vanhan 2 m tukiasema-antennini. Arska lahjoitti Nicolle rakentamansa 80/40 m dipolin, joka nousee piakkoin kotitalon viereen. Jo leirikoulussa jaoin halukkaille killua, jota olin saanut muutamalta tuntemattomaksi jäävältä hyväsydämiseltä lahjoittajalta esitettyäni viime vuoden lopussa Fin-Ham-listalla vetoimuksen "Killua, onko sitä?". Näistä aineksista moni nuori hami sai ensimmäisen antenninsa rakennustarpeet.

Kotimatalla suunnittelimme Arskan kanssa nuorisotyön edelleen kehittämistä, koska työsarkaa näytti riittävän tulevaisuudessakin. 12-tuntinen työpäivä oli ohi ja kilometrejä oli kertynyt mittariin 360. Tulopuolella oli kolme onnellista amatöörinalkua ja muutama elmeröintiin halukas vanhempi hami. Eiköhän näistä aineksista saada Padasjoelle reilusti lisää aktiviteettia. Jatkaa voi vaikka kuinka, Suomessa kyllä riittää kuntia ja niihin toivottavasti löytyy nuoria, innokkaita operaattoreita, jotka siinä sivussa aktivoivat paikkakunnan "vanhat parrat".